

- 82. Proponuntur tria fundamenta hujus sententia, & n. 83.
- 84. Secunda sententia, & vera negat.
- 85. Sententia Sacerdotum approbata a Deo non sunt Scriptura.
- 86. Scriptura intrinsecè, & essentialiter, cum sit Verbum Dei debet procedere ab ipso, ad illamque dicere relationem originis.
- 87. Ex eo quod Deus approbet scripta D. Thoma, non inde sunt scriptura.
- 88. Ex eo quod censor approbet librum, non inde dicitur illius Auctor.
- 89. Dicta Philosophorum prout ab ipsis sunt dicta, nullam habent auctoritatem; prout referuntur ab Scriptore Canonico multam, & num. 90.
- 91. Scriptura approbata a Deo est certissima veritatis, tamen Deus non potest dici illius Auctor.

81. **P**artem affirmantem tenent Bonfrerius in Prologo c.8. sect. 3. Niecemb. de orig. scrip. Et probant primò hanc suam sententiam. Qua valde celebris est illa Epimenidis sententia, quæ habetur ad Titum 1. num. 12. Cretenses semper mendaces, mala bestia, ventres pigri. Et similia, quæ dicta sunt ab Auctoribus prophanis, & tamen modò habentur, ut Scriptura sacra, ac Verbum Dei, ex quo quia per Apostolum Paulum tanquam per suum scribam, ac organum illas approbavit, ac veras esse testatur Deus.

82. Secundò. Liber secundus Machabæorum, abque dubio Scriptura sacra, ac Verbum Dei est, & tamen secundus liber Machabæorum breviori stylo desumptus est ex quinque libris Jafonis Cirinæi, ut dicitur eodem lib. 2. Mach. c. 2. n. 24. Et tamen Jafon Cirineus, ut Auctor Canonicus, ac sacri non fuit, ea tamen, quæ ex ejus libris in hoc secundo Machabæorum breviate sunt, Deus approbavit, suntque jam abque dubio Verbum Dei, & Scriptura sacra; ergo sufficit ipsa approbatio Dei.

83. Probatur. Tertio. Quia hæc Scriptura a Deo approbata, tam esset infallibilis veritatis, ac si ab Spiritu sancto fuisset dictata, ac conscripta, sicut si ille, qui à secretis Regis est, ex propria mente epistolam aliquam scribat, talis epistola Regis erit, ac dicitur, si illam Rex postea approbet, & subscribat, & ejusdem auctoritatis erit, ac si Rex illam proprio Marte dicitaret, ac scriberet.

84. Secunda, & vera sententia negativa tenet, quod non sufficit ut aliqua Scriptura proprie, & intrinsecè dicatur sacra, ac divina. & Verbum Dei; quod cum sit scripta, & effecta spiritu humano, Deus postea illam approbet, & nihil in ea esse falsum dicat. Ita expressè docent Antonius Peres in Pentac. fidei volum. 3. dub. 12. cap. 7. Serarius in Prolog. c. 4. q. 15. Lorca 2. tract. 1. de locis disp. 1. n. 8. Ex nostris Andreas à Cruce 1. p. q. 1. art. 10. num. 2; 8. Antonius à Matre Dei in Ifagogem Scripturae Palud. lib. 3. num. 40. in hac sententia sunt omnes Sancti Patres, ac Doctores, quos citavi superiori quæst. num. 64. Qui asserunt de ratione divinæ Scripturae esse quod Deus Scriptori sacro non solum sententias, sed etiam singula verba, ac eorum ordinem inspirat, & dicit.

Peres.
Serarius.
Lorca.
A Cruce.
A Matre
Dei.

Probatur hæc sententia. Primò. In causa dubia mandat Deus, ut judicia, ac sententiæ Sacerdotum requirantur, & pro illis standum, minimeque ab illis recedendum. Sic ait Deus. Deuter. 17. num. 9. Veniesque ad Sacerdotes, & facies quodcumque dixerint, sequerisque sententias eorum nec declinabis ad dexteram, nec ad sinistram. Et insuper mandat Dominus, qui ipsorum judicio obedire noluerit morte puniatur, & quamvis Sacerdotum sententiæ tam rigide, ac sublimè sint à Deo approbatæ; nullus dicet tales sententias esse Dei, sed tantum Sacerdotum, ergo sola approbatio non sufficit ut tales sententiæ Dei dicantur, ac illius esse verbum, cum illud non conceperit, ac protulerit Deus immediate.

85. Probatur. Secundò. De essentiali verbi ratione est, ut intrinsecè, & proprie procedat ab eo cujus est verbum, ad eumque tanquam à dicente dicat relationem originis, ut ad suum principium, à quo manat, ut docet Divus Thomas in 1. distict. 27. quæst. 2. art. 2. Sed per hoc, quod Deus approbet aliquam Scripturam proprie, & intrinsecè, non sunt Dei verbum, neque Scriptura sacra, & divina est dicenda, neque Deus illius Auctor est dicendus, cum talis Scriptura non sit ab ipso ut dicente.

86. Probatur. Tertio. ex eo quod Deus scripta Angelici Doctores approbaverit: Bene scripsisti de me Thoma. Quæ revelatio maxime est approbata ab Ecclesia, & habetur in Breviario; & tamen nullus dicet scripta Angelici Doctores esse Verbum Dei, ac Scripturam sacram, ergo non sufficit sola Dei approbatio, ad hoc ut aliqua Scriptura dicatur, ac sit sacra, ac Verbum Dei.

87. Quarto. Cum censor alicujus approbat librum testatur ipsum esse legitimæ, & veræ doctrinæ, in eoque nihil esse alienum à fide, veritate, ac bonis moribus, non inde talis liber dicitur censoris, aut ipsius verba censori attribuuntur, sed semper liber, ipsiusque verba, sunt sui primi Scriptoris, ac Auctoris; sed solum per approbationem conciliarii libro majus robur, ac auctoritas, quod in eo inoffenso pede omnia sunt consona fidei, bonis moribus; ergo ex eo quod Deus Scripturam humano spiritu confectam approbat, solum corroborat, ac confirmat, in ea nihil dissonum haberi, tamen ex vi hujus approbationis, non dicitur ipsius auctor, sed semper talis Scriptura illius est, qui pro sua industria illam scripsit, suosque exprimit mentis conceptos, ac partus.

88. Ad primum argumentum ex Apostolo Paulo ad Titum. Illud dictum, Cretenses semper mendaces, &c. esse proloquium Epimenidis Peetræ, ac proinde ut dictum est ab ipso Gentili, nullam habet auctoritatem, at verò prout refertur, & scribitur ab Apostolo illuminato ab Spiritu sancto, qui ejus mentem, & calamus dirigebat, & gubernabat, non solum quoad sensum, sed etiam quoad verba, eorumque ordinem, & dispositionem, est Scriptura, sacra Canonica, ac Dei Verbum, utpote ab ipso dictante, & ideo immediate subdit Apostolus, postquam dixit Mala bestia, ventres pigri, addit: Hoc testimonium verum est. Sic idem Apostolus ait Actor 4. num. 28. Sicur

85.
Deuter. 17.

86.
D. Thom.

87.
D. Thom.
Ecclesia.

88.

89.
Epimenid.

Ad Tit. 1.
Actor. 17.

sicut quidam vestrorum Poetarum dixerunt, ipsius enim genus sumus, prout illud fuit dictum ab Areta Poeta, nullam habebat auctoritatem, prout verò refertur ab Apostolo, ei tribuit auctoritatem Canonicam, utpote dictum à Poëtis. Ita Sanchez, Serarius, Bellarm. Cornet. ad 2. Machab. statim citandi.

Sanch.
Serarius.
Bellarm.
Cornelius.
90.

Ad secundum patet responsio ex proxime dictis ad primum. Quanquam ille liber Jafonis Cyrenæi, nullam habeat auctoritatem Canonicam, tamen illa, quæ ex eo Judas Auctor secundum libri Machabæorum desumpsit Spiritu S. illuminante, ac dirigente ejus mentem, & calamus usque ad ultimum apicem, vera, sacra ac Canonica sunt, non prout sunt dicta à Jafone Cyrenæo, sed prout sunt inspirata, ac scripta ab Spiritu sancto, per ejus scribam, ac ministrum, sicut cum introducit serpens loquens mulieri: Erius sicut Dii. Gen. 2. prout dicta sunt à serpente nullam habent sacram auctoritatem, maxime verò prout sunt scripta ab auctore Canonico, regente, ac dirigente ejus manum Spiritu sancto. Et quamvis demus, quod ille liber Jafonis Cyrenæi habuerit aliqua falsa, tamen ea, quæ Auctor secundum libri Machabæorum de eo desumpsit, sunt verissima, ac certissima, sicut liber Henoc est apocryphus, tamen ea, quæ Apostolus Judas in sua Canonica n. 14. de eo refert, sunt infallibilis, ac certissima veritatis.

Genes. 2.

Jud. Apof.

91.

Ad tertium respondetur concedendo antecedens quia ille liber, seu illa Scriptura probata Deo, continet infallibilem, & certissimam veritatem, quia Deus non potest approbare, id, quod est falsum, & alienum à veritate, tamen talis Scriptura non erit divina, & sacra, quia ad Scripturas sanè duo requiruntur, infallibilis veritas, & ut Deus sit illius Auctor dictans, & inspirans non solum ipsum verum sensum, & verba usque ad ultimum apicem. Id quod dicitur de illa Epistola, verum est quod habebit auctoritatem regiam, & dicitur subscripta à Rege, non tamen subscripta ab ipso.

QUESTIO VIII.

De cognitione prophetica varia dubia resoluntur.

SUMMARIUM.

- 92. Etymologia nominis Prophetia.
- 93. Quid sit Prophetia.
- 94. Quod sit ejus objectum formale, & materiale.
- 95. Quæ comprehendantur sub Prophetia.
- 96. Tripliciter res manifestantur sub Prophetia.
- 97. Lumen propheticum, & fidei distinguuntur, non accidentaliter, sed essentialiter, & n. 98. 99.
- 100. Ponuntur aliqua discrimina inter fidem, & Prophetiam.
- 101. In quibus conveniant Fides, & Prophetia.
- 102. De ratione Prophetia est, ut intelligat, & cognoscat ea, quæ varicinantur.
- 103. Ordinariè loquendo non requiritur ut intelligat secundum omnem sensum.
- 104. Revelationes prophetica poterant esse ab stracta, & obscura, ut de facto ordinariè & n. 105. 106.

- 107. Aliquando etiam poterant esse clara & evidentia, & n. 108.
- 109. Quod fieri potest triplici modo, & n. 110.
- 111. Prophetia post suas revelationes de illis recordabantur.

Circa Etymologiam nominis Prophetiæ, variè hujus nominis sunt derivationes, ut videre est apud Suar. tom. 1. de fide tr. 1. disp. 8. sect. 3. n. 1. Illa tamen aptior videtur, quæ facit derivationem à verbo Græco, quod est prædicere, ac proinde Prophetia est ille qui futura prædicat; hanc derivationem tenent, & approbant D. Gregor. homil. 1. in Ezechiel. D. Irenæus lib. 4. cap. 37. & cum hac coincidit alia etymologia, quam ex Isidoro lib. 7. etymolog. cap. 8. tradit D. Thom. 2. 2. q. 171. art. 1. à verbo Græco Pro, id est, Procul videns.

92.

D. Gregori.
D. Irenæus.
D. Isidor.
D. Thom.

Prophetia juxta D. Thom. proximè citata q. 171. art. 1. est cognitio quadam supernaturalis in divina revelatione fundata eorum, quæ procul distant ab hominum notitia. Dicitur cognitio sic frequenter apud Prophetas Isaia. Viso Isaia, quam vidit. Ezech. 1. n. 4. Et vidi ex orientibus. Dan. 1. n. 17. Dedit autem Deus Danieli intelligentiam omnium visionum. Et hæc cognitio est certa, & infallibilis, quæ reddit intellectum certissimum de re revelata. Ita D. Th. q. 174. n. 4. D. Iren. l. 4. c. 42. 43. & ideo sæpè propheta loquuntur de re futura, tanquam de præterita ut notant D. Epiph. heres. 79. D. Aug. epist. 57. & talis cognitio non solum reddit intellectum certum de re revelata, sed etiam de ipso revelante, quod sit Deus, ut docet D. Th. citata q. 171. art. 5. & aperte sequitur ex antecedenti. Quia non potest esse judicium certum, & infallibile rei revelatæ, nisi eadem certitudine judicetur Deum esse revelantem.

93.

D. Thom.
D. Thom.

Isai. 1.
Ezech. 1.
Daniel. 1.

D. Thom.
D. Iren.

D. Epiph.
D. Augusti

D. Thom.

94.

Quod autem hæc cognitio sit supernaturalis, patet; quia objectum formale prophetice cognitionis, est Deus revelans, seu auctoritas Dei revelantis. Ita D. Th. 2. 2. q. 171. art. 3. ad 3. conclusio est de fide, addit Suar. citata disp. 3. sect. 3. n. 10. Patet. Luc. 1. Locutus est Deus per os Sanctorum qui à saculo sunt, Prophetarum ejus. 2. Petr. 1. Spiritu sancto inspirati locuti sunt Sancti Dei homines. Et ex multis aliis, quæ adduxi quæst. 1. n. 1. & quæst. 2. in principio. objectum autem materiale est ipsa res revelata.

D. Thom.
Suar.
Luc. 1.

2. Petr. 1.

Sub Prophetiæ objecto non solum cadunt futura, sed etiam ea quorum notitia naturaliter haberi non potest, ut sunt secreta cordium præterita, & à loco distantia; nam licet hæc objecta naturalia respectu aliquorum, nempe respectu illorum, quibus illa sunt præsentia, tamen respectu aliorum quibus illa sunt remota, & abscondita sunt objecta Prophetiæ secreta cordium, sunt præsentia habentibus illa; & quæ in India fiunt modò, & ante mille annos facta sunt præsentia, sunt existentibus in India, vel illis, qui in tali sæculo vixerunt; at verò respectu eorum, qui maxime distant, v. g. in Hispania habitant, vel in hoc sæculo degunt, sunt objectum Prophetiæ cognitionis, sic Moyses spiritu prophetico scripsit totum librum Geneleos, cujus gesta multa milia annorum floruerunt ante eum. Sic & Eliseus agnoscebat secreta Consiliorum Regis Syriæ. 4. Reg. 6. n. 12.

95.

4. Reg. 6.

Variis modis quibus objecta prophetia proponuntur.

96. Tripliciter Deus manifestat objectum prophetiae ut explicat D. Thom. 2. 2. q. 174. Tripliciter. Primo, intelligibiliter, ut cum Deus in intellectu infundit novas species intelligibiles, vel pristinas coordinat ad novam veritatem exprimentandam. Secundo, Imaginarie, infundendo in phantasiam nova phantasmata, aut antiqua coordinando ad novam veritatem representandam. Tertio, Sensibiliter producendo sensibiles species ab ipso ordinatas, ad aliquam veritatem significandam; ut cum flammam rubi manifestavit se Moyse Exod. 3. per ollam succensam revelavit Jeremiae 1. Civitatis incendium per campum mortuorum ossibus plenum, quae ad verba Ezechiel. 37. v. xerunt, significavit Deus, Spiritum quem erat ipse daturus populo suo. Per scripturam in pariete exaratam, manifestavit Dan ei 5. amissionem Regni, & mortem Regis Balthasar. Fiebant autem huiusmodi sensibiles, & imaginariae apparitiones ministerio Angelorum, ut docet D. Thomas 2. 2. q. 17. art. 2. & colligitur ex Actorum cap. 7. ubi dicitur quod Angelus apparuit Moyse in tubo.

In quo prophetia differat, & conveniat cum fide.

97. Ex dictis patet prophetiam non discriminari a fide neque quoad objectum formale saltem principale, quod est prima veritas revelans; neque quoad materiale, v.g. In principio creavit Deus caelum & terram; quod scriptorem Canonicum, & quoad nos nisi tantum in modo proponendi, quia objectum materiale fidei de lege ordinaria proponitur ab Ecclesia credendum, objectum prophetiae ab ipso Deo ministerio Angelorum; solum ergo discrimen est penes lumen, an unus differat essentialiter ab alio.

98. Suarez tom. 1. ad 3. p. disp. 21. sect. 1. & 1. de de disp. 8. sect. 5. & Valq. 3. p. 9. 7. D. Thom. art. 8. docent discrimen esse accidentale. Ita Abulens. in cap. 11. Numer. q. 64. qui ob hanc causam prophetiam in Christo esse negavit, quia putavit de ratione ejus esse obscuritatem. At e contra Cajetanus 2. 2. q. 171. art. 5. Banes ibi q. 1. art. 1. dup. 4. Petrus Hurtado de Incarnat. disp. 51. Amicus tom. 4. disp. 12. de fide n. 27. dicunt discrimen esse essentialiter; & haec sententia videtur probabilior.

99. Primo, quia in Christo fuit lumen propheticum in quo non fuit lumen fidei; ergo unum est separabile ab alio. Secundo, Lumen fidei solum inclinatur intellectum ad assentiendum objecto revelato propter testimonium Dei revelantis. At lumen prophetiae reddit etiam certum intellectum de ipso objecto revelato ac de illius significatione intelligentia ac cognitione ut statim dicam, & insuper quod talis revelatio fit a Deo. Atqui lumen quod natura sua non solum inclinatur intellectum ad assentiendum revelatae veritati, propter auctoritatem revelantis, sed etiam illum certificat, tum de revelatione Dei, tum etiam de significato ipsius rei, essentialiter

stinguitur ab eo lumine, qui solum reddit intellectum certum de testimonio, & auctoritate dicentis; ergo utrumque lumen essentialiter differunt: nam utrumque lumen habet differentias inter se essentialiter distinctas.

Sunt etiam alia discrimina inter fidem, & prophetiam. Primo, Fides dirigitur ad justificationem propriam credentis; prophetia ad utilitatem, ac emendationem aliorum. Secundo, Lumen fidei non solum est actuale, sed etiam habituale, propheticum vero in homine puro est tantum actuale, non quod habituale implicet ut videtur sentit Cajetan. 2. 2. q. 171. art. 2. & cum eo Amicus citatus n. 31. a quo in nec in Christo potuisset esse habituale, sed quia ordinari loquendo non ita expedit. Hinc fit ut non semper sit in potestate prophetiae occulta praedicere; sed quando Deus illi ea revelat, & ideo Elias dixit ad puerum suum Giezi 4. Reg. 4. Dominus celavit a me, & non indicavit mihi. Tertio, Actus fidei est liber proheri- 4. Reg. 4. cus saltem quoad apprehensionem veritatis significatae, & attestationis Dei loquentis, est necessarius; tamen iudicium, seu intelligentia de re revelata, si ea evidenter non re- leatur potest esse liber, saltem quoad exercitium. Quarto, Ut docet D. Thom. 2. 2. q. 173. art. 4. Deus inclinatur, & movet mentem prophetiae, non solum ad apprehendendam veritatem revelatam, quae certo assentiendum, sed etiam ad illam loquendam, & manifestandam aliis, vel ad aliquid faciendum, juxta dispositionem divinam; at movet, & inclinatur Deus mentem credentis, solum ad assentiendum veritati sufficienter propohtae.

Conveniunt autem fides, & prophetia. Primo, quia menti potest subesse falsum; utraque nititur auctoritati divinae cui omnino est impossibile aliquid falsum subesse. Secundo, Fides & prophetia habent aequalem certitudinem, quidquid contrarium dicant Cajetan, Banes, Hurtado. Utraque enim fundatur in auctoritate Dei revelantis, & esto aliqua prophetia innitatur in clara Dei visione, illa clara visio ac cognitio in actu prophetiae non auget certitudinem supra certitudinem fidei, quia Deus tam verax est, & testificans, ac se manifestans; tamen ut notat Suarez citata disp. 8. sect. 5. n. 18. Illa prophetia, quae fundatur in evidenti in ratione entis perfectior erit fide, superat enim ipsam in evidenti. Tertio, Utraque est actus naturalem vim excedens & tam fides, quam prophetia supernaturalis est ratione objecti, ut est dictum. Quarto, Quia utraque cessat in patria, juxta illud 1. Corinth. 13. 1. Cor. 13; prophetia evacuabuntur; tum quia utraque cognitio, saltem de lege ordinaria, & in puro homine aliquid habet obscuritatis, quae in patria cessat. Tum maxime quia ut docet Divus Thomas 2. 2. quest. 174. art. 5. prophetia est cognitio eorum, quae procul sunt a statu cognoscentis. In patria autem nulla veritas erit procul a statu beati; vident enim essentiam divinam, nulla veritas est procul, sed praesens beato; unde ibidem ad 3. docet Divus Thomas, in Christo fuisse prophetiam, non qua erat comprehensor, quia sic nulla veritas erat ei procul, sed ut erat viator. Quinto, Quod per utramque debet homo intelligere, quae credit, vel vaticinatur: unde

100.

Cajer. Amic.

4. Reg. 4.

D. Thom.

101.

Cajer. Banes.

Suar.

D. Thom.

unde inquirendum est quam cognitionem habeat propheta de re vaticinata.

De Cognitione Prophetica.

102. Hanc quaestionem jam tractavi Opusculo primo q. 1. n. 75. 76. & deinceps, ubi cum D. Thom. 2. 2. q. 173. art. 4. ac communi sententia Theologorum dixi de ratione prophetiae esse, ut cognoscat, ac intelligat ea, quae dicit, vel facit, & ideo ait S. Doctor, quod nec Balaam, nec Caiphas, nec milites nolentes dividere vestimenta Christi fuerint prophetae, cum non intelligerent mysteria, quae sub verbis, vel factis continebantur; & ideo prophetae communiter appellabuntur.

103. Tota difficultas est; an ad rationem prophetiae pertineat, ut rem a se vaticinatam intelligat secundum omnem sui sensum, cum scripturae sensus multiplex sit? multi doctores partem affirmantem tenent. Communis sententia negat; non enim requiritur, ut intelligat secundum omnem sui sensum, sed secundum aliquem, prout Spiritus sanctus illuc minaverat. At vero in prophetis majoribus debet admitti cognitio in multipli- i sensu, prout eorum dignitas postulaverat. Vide dicta citato loco n. 77. 78. 79. & hoc etiam tenet Lahay Prol. in Bibliam maximam sect. 10. cap. 7. §. Inquires secundum.

104. Difficultas vero est, an in prophetis talis cognitio esset intuitiva, vel abstractiva. Pro quo. Primo dico, quod revelationes propheticae poterant esse obscurae & abstractivae, & ita de facto ordinari loquendo saepe contingit. Ita Suar. de fide disp. 8. sect. 5. n. 2. & 3. Prima pars conclusionis probatur. Quia prophetae potuerunt habere a Deo revelationem hujus veritatis, Anichristus erit, sicut & nos habemus revelationem ejusdem propositionis per fidem, sed nostra cognitio est obscura, cum sit ex fide ita etiam & illorum.

Probatur secunda pars, quia promissiones factae Abrahamo Gen. 15. 17. & 18. fuerunt & revelationes propheticae, utpote de futuro eventu, ut docet D. Tho. 2. 2. q. 171. a. 4. & tamen Abrahamus dans illis fidem, magnum habuit meritum. Creditur Abrahamo Deo, & repusum est illi ad justitiam. Rom. 4. n. 11. Heb. 11. n. 8. Jacobi 2. n. 120. ergo tales revelationes, cum inservirent ad meritum, fuerunt obscurae; & idem dicendum de aliis revelationibus, quae fuerunt factae aliis Patribus. Idem etiam dicendum de revelatione facta Beatiss. Virgini Mariae per Angelum de Conceptione Sacratissimi filii sui, quae non fuit cum evidenti: nam consensus, quem Beatissima Virgo praestitit, fuit maxime meritorius, & plus in eo meruit, quam omnes sancti, omnibus suis actibus ac meritis, ut ex D. Bernardino dixi tom. 1. in Evang. lib. 1. cap. 5. q. 57. n. 164.

106. Pro quo nota cum D. Chrif. in exordio enarrationis in Isaiam, ut jam dixi, prophetas dici videntes, non quia semper clarè viderint, sed quia tanta certitudine audiebant, ac si viderent, & D. Hier. in c. 1. Isaiæ, & in Abdiam prophetam, explicans vocabula illa Prophetarum visionis, videndi, ait ut illis verbis propter certitudinem, non propter claritatem, ed quod sensus vilis omnium certissimus consistit.

Sylveira opuscula.

Dico 2. Revelationes propheticae potuisse esse claras, & ita aliquando de facto fuisse. Ita Suar. Sect. 5. n. 5. & citat Sco. Capicool. Majorum, & in eadem sententia est Ariaga de fide disp. 10. sect. 2. a. n. 37. Probatur prima pars. Christus D. fuit verus propheta Deut. 18. prophetam suscitabit Dominus de fratribus vestris; quod de Christo D. interpretatur. S. Steph. Actor. 7. & Christus D. Matth. 18. seipsum prophetam appellat: Non est propheta cum honore in patria sua. Nec potest dici hoc fuisse in Christo per visionem beatificam, quia ut docet D. Th. 3. p. q. 4. art. 8. Christum ut prophetam ejus cognitionem non fuisse per visionem beatificam. Confirmatur, quia nulla assignabitur repugnantia, ob quam Deus de mysteriis supernaturalibus potius viatori possit communicare evidentem notitiam extra visionem beatam: hoc enim nec repugnat ex parte Dei, nec ex parte potentiae, talis visio potest fieri intellectualiter, & totum maxime corroboratur in scientia infusa animae Christi Domini.

Probatur secunda pars conclusionis ex variis modis, quibus haec cognitio prophetica potest contingere explicatis supra n. 96. Primo, quando intellectus sic illustratur, & elevatur, ut sine operatione phantasiae, rem cognoscat per species infusas, quod valde rarum est, & concessum videtur D. Paulo, quando raptus est in tertium caelum, & audivit arcana verba, quae non liceat homini loqui 2. Cor. 12. n. 2. Hunc etiam modum concessum fuisse B. Virgini post Verbi Incarnationem, ut mysterium ipsum clarè per intellectum cognoverit & viderit, tenet Suar. 3. p. c. 30. art. 4. disp. 9. sect. 2. & ego ipse tom. 6. in Evang.

Secundus modus est, quando phantasia intellectui cooperatur, non quod intellectus moveatur a phantasia, sed quod ipsa phantasia moveatur, & applicetur ab intellectu, ut secum operetur, & concurrat ad intellectum, & visionem propheticae. Talis fuit visio Isaiæ c. 6. ut docet ibid. D. Hier. & Corn. Proamium in Prophetas n. 11. Ibi enim vidit tres Personas Divinas in una essentia, ut ibi communiter docent doctores, & si quae fuerint ei similes, & aequè sublimes. Hic autem modus non fit ab Angelo, sed solum a Deo; solus enim Deus illi potest menti, ac intellectui, & eique immediate lumen, & species infundere.

Tertius modus per species coordinatas in phantasia ab Angelo, vel alias denuo infusas, & adjuncta divinitus ipsa phantasia, ut dixi de visione facta Joanni in Apocalypsi tom. 1. in ejus proamio q. 7. quo posito apertissime, ac clarissime prophetae res videbant, tanquam si per figuras externas representarentur res. Sic Jeremias 1. Vidit ollam succensam, virgam vigiliantem. Sic Ezech. 1. Vidit currum, & quatuor animalia. Dan. 2. & 4. Regis somnium, & arborum. Vel per species externas exterioribus sensibus objectas, ut Moyses vidit Rubum ardentem, qui non comburebatur. Exod. 3. & Balthasar vidit manum hominis scriptionem literas in pariete, quas interpretatur Dan. 5. & quamvis huiusmodi species possint immediate infundi ac excitari a Deo, hoc communiter non fit nisi ministerio Angelorum, ut docet D. Dion. de caelesti Hierarchia c. 4. D. Aug. lib. 3. de Trinit.

107.

Suar. Ariaga.

Deuter. 18.

Astor. 7. Math. 18.

108.

1. Cor. 13.

109.

D. Hieron. Cornell.

110.

Jerem. 1. Ezech. 1.

Daniel. 2. & 4. Exod. 3.

Daniel. 5.

D. Dion. D. August.